

Kaj mu je neki?

Ze sedem let je, kar je Fran
Napotil se mej svet neznan,
Toda, odkar je rōdni krov
Zapustil, ni ga še domov!

Ko šesto leto je prešlo
In Frana le še ni bilo,
Se žalost v hišo je vselila,
Z bridkostjo stariše polnila.

Odhajajoč še mladolet
Za kruhom v daljni širni svet,
Obljubil materi, očetu,
Da vrne se po petem letu.

Od plota kočē dan na dan
Je oče v širno zrl ravan,
Raz holm zeleni zrl na cesto,
Vodečo v daljno ptuje mesto.

Toda zaman je oče zrl,
In bolj je srčne tuge mrl,
In bolj je zdihovala mati,
In bolj je jela tugovati.

K Bogu molili so srčno,
Boga prosili so lepó,
Da skoro vrne se v domovje,
Če ga ne krije že — grobovje.

In bratci, sestre še mladé
So lili s stariši solzé,
Po bratu so povpraševali,
Ki jedva bi ga še spoznali.

Potrt in tužen dan na dan
Še hodi oče zret v ravan,
Vsak dan tužnejši si do hiše
Vračaje gorke solze briše.

J. Abram.

